

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobce: **L. S.**, bytem D. 21, zast. JUDr. Jiřím Vrbou, bytem Havanská 2812, Tábor, proti žalovanému: **Státní energetická inspekce**, se sídlem Gorazdova 24, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2012, č. j. 071101411/282/12/90.220/Kr,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž Státní energetická inspekce (dále jen „žalovaný“ nebo „odvolací orgán“) zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí územního inspektorátu pro Olomoucký kraj (dále jen „inspekce“ nebo „správní orgán prvního stupně“). Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta za spáchání správního deliktu podle § 9 odst. 2 zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších zákonů (dále jen „zákon o podpoře“), kterého se měl žalobce dopustit tím, že jako držitel licence na výrobu elektřiny předával nepravdivé měřené nebo vypočtené údaje provozovateli regionální distribuční soustavy, společnosti ČEZ Distribuce, a.s. (dále jen „společnost ČEZ“) k fakturaci nároku na úhradu zeleného bonusu, kdy předávané údaje o množství vyrobené elektřiny stanovil podle Energetického posudku fotovoltaické výroby Drozdov 21, zpracovaného společností ENCO group, s.r.o. (dále jen „společnost ENCO“) jako možné, teoreticky vyrobené, aniž by množství jím vyrobené a spotřebované elektřiny z obnovitelných zdrojů měřil nebo vypočetl na základě údajů z měření v příslušném období podle § 5 zákona o podpoře.

Žalobce rozhodnutí žalovaného považuje za nezákonné a tvrdí, že byl rozhodnutím a v řízení, které mu předcházelo, zkrácen na svých právech.

Žalobce v podané žalobě namítá, že správní orgány se odvolávají na vyhlášku č. 218/2001 Sb., kterou se stanoví podrobnosti měření elektřiny a předávání technických údajů (dále jen „vyhl. č. 218/2001 Sb.“ či „vyhláška“); tato vyhláška však byla vydána Ministerstvem průmyslu a obchodu k provedení zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (dále jen „energetický zákon“), nikoli zákona o podpoře. Nadto se v této vyhlášce stanoví podrobnosti zajišťování měření v přenosové soustavě a v distribučních soustavách, nelze ji však vztáhnout na jakýkoli výpočet namísto měření vyrobené elektřiny. Z uvedeného žalobce dovozuje, že tedy nemohl žádné ustanovení této vyhlášky porušit.

Dále žalobce uvádí, že ust. § 5 odst. 5 zákona o podpoře ukládá povinnost předávat naměřené nebo vypočtené údaje o množství vyrobené elektřiny provozovateli regionální distribuční soustavy, avšak v žádném právním předpise není řešeno, jakým způsobem se výpočet provede. Žalobce se domnívá, že výpočtem na základě energetického auditu byly splněny všechny povinnosti výrobce vyplývající z příslušných právních předpisů. Je tedy na kontrolním orgánu, aby dokázal opak. Správní orgán se pouze domnívá, že údaje o vyrobené elektřině jsou nesprávné, ale sám neprovedl žádné opatření ke zjištění, kolik skutečně bylo vyrobené elektřiny, aby mohl konstatovat nesprávnost výpočtu. Žalobce přitom poukázal na ust. § 12 odst. 1 druhá věta zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů, dle něhož kontrolní zjištění jsou kontrolní pracovníci povinni prokázat doklady.

Žalobce rovněž nesouhlasí se správními orgány, že skutečnými hodnotami elektřiny jsou hodnoty naměřené, popřípadě vypočtené na základě údajů z měření, resp. tvrdí, že vyhláška neřeší způsob výpočtu údajů. Dle žalobce výklad správních orgánů popírá možnost výpočtu vyrobené elektrické energie, kterou dává zákon o podpoře. Pokud správní orgán tvrdí, že vypočtené hodnoty vyrobené elektrické energie jsou nepravdivě měřené nebo vypočtené údaje, pak musí uvést, jak měly být údaje vypočteny, popř. provést výpočet, aby se zjistilo, v jakém poměru je uvedená nepřesnost. K tomu žalobce odkazuje na právní názor obsažený ve sdělení Energetického regulačního úřadu ze dne 4. 1. 2011. Ve sdělení se uvádí, že je nutné potvrdit názor, že uplatnění nároku na úhradu zelených bonusů podle § 5 odst. 5 zákona o podpoře na základě výpočtu množství vyrobené elektřiny je zákonem povolený postup.

Závěrem žalobce tvrdí, že správní orgán svým rozhodnutím porušil zásadu zákazu zneužití správního uvážení obsaženou v § 2 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Na základě této zásady je správní orgán vázán gramatickým výkladem právního předpisu a záměrem zákonodárce. Nesmí konkrétnímu ustanovení podsouvat jiný význam, než který sledoval zákonodárce. Pokud žádný předpis neupravuje způsob výpočtu vyrobené elektrické energie bez předchozího měření, lze takový výpočet provést např. na základě posouzení odborné osoby. V daném případě byl použit energetický audit autorizované osoby.

Žalovaný v písemném vyjádření k obsahu žaloby navrhl zamítnutí žaloby a k jednotlivým námitkám uvedl, že souhlasí s konstatováním žalobce, že vyhl. č. 218/2001 Sb. je prováděcím zákonem energetického zákona, nikoli zákona o podpoře. Současně však dodává, že poznámka pod čarou u ust. § 5 odst. 6 zákona o podpoře jasně odkazuje na použití vyhlášky č. 218/2001 Sb. Bylo nutno tedy tento právní předpis aplikovat.

K námitce, že žádný právní předpis neřeší, jakým způsobem se provádí výpočet vyrobené elektřiny namísto měření, žalovaný konstatoval, že tento způsob je uveden ve vyhl. č. 218/2001 Sb., přičemž v § 4 odst. 1 písm. a) vyhlášky se uvádí, že skutečnými hodnotami elektřiny jsou hodnoty naměřené, popřípadě vypočtené na základě údajů z měření. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že i výpočet vyrobené elektřiny musí vycházet z naměřených údajů. Ze znění zákona o podpoře i vyhlášky je zřejmé, že pro zjištění množství vyrobené elektřiny je její měření přípustné nejen přímým měřením elektroměrem, ale i měřidly zaznamenávajícími jinou fyzikální veličinu tak, aby se na základě naměřených údajů dala vypočítat elektrická práce (např. elektrický proud). Naměřené hodnoty je pak třeba matematickými výpočty uvést do souladu s ustanovením § 5 odst. 1 zákona o podpoře. Žalovaný tudíž považuje přesvědčení žalobce, že by bylo možné uplatňovat nárok na úhradu zeleného bonusu za vyrobenou elektřinu bez jakéhokoli měření, za mylné.

K tvrzení žalobce, že je na kontrolním orgánu, aby prokázal, že údaje poskytnuté žalobcem jsou nesprávně vypočítané, žalovaný uvedl, že je v zájmu kontrolované osoby, aby předložila kontrolnímu orgánu doklady prokazující, že dodržela právní předpisy. Tato povinnost je žalobci explicitně uložena v § 11 odst. 1 písm. e) zákona o podpoře. V průběhu celého řízení byl prezentován žalobcem jen energetický posudek a 2 faktury za rok 2010. Žalobce přiznal, že neprováděl měření skutečně vyrobené elektřiny žádným způsobem. Fakturace za 1. pololetí roku 2010 je pouhým součtem teoreticky možné výroby leden - červen zprůměrovaným z let 1998 – 2009 z energetického posudku a fakturace za 2. pololetí 2010 ani neodpovídá součtu měsíců 7 – 12 z energetického posudku, přičemž žádný další výpočet doložen nebyl. Kontrolní orgán zhodnotil důkazy, doklady předložené žalobcem, se závěrem, že žalobce nepředložil provozovateli regionální distribuční soustavy fakturací za rok 2010 pravdivé, tj. skutečně naměřené hodnoty, popřípadě vypočtené na základě údajů z měření, které by ukazovaly množství jím vyrobené elektřiny z obnovitelného zdroje.

K poukazu žalobce na porušení zásad zneužití správního uvážení a legality a rovněž k názoru žalobce, že pokud žádný právní předpis neupravuje způsob výpočtu vyrobené elektřiny bez předchozího měření, pak lze výpočet provést posouzením odborné osoby, žalovaný uvedl, že uplatněná fakturace za rok 2010 neodpovídala výpočtům z energetického posudku. Žádný právní předpis neukládá výrobcí elektřiny z obnovitelného zdroje pro vlastní potřebu, aby si nechal stvrdit energetickým auditem naměřené nebo na základě údajů z měření vypočtené údaje z měření vypočtené množství skutečně vyrobené elektřiny pro uplatnění nároku na úhradu zeleného bonusu. K namítanému rozporu se záměrem zákonodárce, žalovaný uvedl, že podpora výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů je realizována zvýhodněnými výkupními cenami nebo zelenými bonusy a takto vyplacená podpora je pak započítána distributory všem ostatním odběratelům elektřiny do její ceny. Je logické, že zájem státu, distributorů, regulátora cen i převážné většiny odběratelů elektřiny vyžadoval pro poskytování podpory zákonné zajištění objektivních kritérií pro zjištění vyrobeného množství elektřiny, a to měřením. Finanční podpora výrobcům se tak vztahuje na skutečně vyrobené množství elektřiny. Žalovaný tedy nemohl svým závěrem překročit gramatický výklad ustanovení § 5 odst. 5 a 6 zákona o podpoře anebo zásadu hmotné a procesně právní logiky ani zásady další.

V podané replice žalobce nesouhlasil s vyjádřením žalovaného ohledně ust. § 5 odst. 6 zákona o podpoře. Uvedené ustanovení platí podle žalobce pro všechny výroby s výjimkou ostrovního provozu, resp. výroby pro vlastní spotřebu, která je řešena v § 5 odst. 5 téhož předpisu, přičemž uvedené ustanovení neobsahuje žádný odkaz na vyhl. č. 218/2001 Sb. ani

na jiný právní předpis, který by řešil způsob výpočtu množství vyrobené elektřiny. Navíc vyhláškou č. 218/2001 Sb. byly specifikovány povinnosti podle § 98 odst. 7 energetického zákona, avšak toto ustanovení bylo zrušeno, a proto vyhláška dle žalobce pozbyla platnosti. Z uvedeného žalobce dovozuje, že aplikace vyhl. č. 218/2001 Sb. na uvedený případ je nezákonná. Žalobce dodal, že je nelegitimní a protizákonné trvat na měření, když zákon uvádí i možnost výpočtu. Rovněž je nezákonné odkazovat na vyhlášku č. 218/2001 Sb., když ta se týká pouze měření v přenosové soustavě a v distribučních soustavách. Závěrem žalobce uvedl, že pro měření stejnosměrné elektrické energie v ostrovním provozu není žádný schválený měřicí přístroj a pro povinnost měřit takto vyrobenou elektřinu v ostrovním provozu není žádná právní norma.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce (výzva doručena žalobci prostřednictvím jeho zástupce dne 12. 7. 2012) ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřil (§ 51 s. ř. s.) a žalovaný ve svém podání ze dne 10. 9. 2012 výslovně uvedl, aby Městský soud v Praze rozhodl ve věci bez nařízení ústního jednání.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce je držitelem licence na výrobu elektřiny č. 1100100224 a na základě této licence provozoval v roce 2010 fotovoltaickou výrobu FVE – S. L. 2, na adrese 789 01 Drozdov 21, a to v režimu ostrovního provozu s nárokem na podporu formou zeleného bonusu na základě uzavřené smlouvy č. 2353251/0051/OZE/09 za ostatní vlastní spotřebu elektřiny vyrobené a spotřebované bez použití sítě provozovatele distribuční soustavy. Fotovoltaickou výrobu tvoří 8 ks fotovoltaických panelů, každý o výkonu 240 W. Celkový instalovaný výkon tedy činí 1920 W. Vyrobená stejnosměrná elektřina je přivedena na svorky topného tělesa akumulárního ohřívače vody o obsahu 180 l, ve kterém je elektřina spotřebována. Pomocí přepínače je možno v čase, kdy fotovoltaická výroba elektřinu nedodává, přepojit ohřívač na elektrický rozvod rodinného domku, který je připojen k distribuční soustavě a zásoben elektřinou na základě smlouvy o dodávce elektřiny č. 7455618-1.

Provedenou kontrolou bylo zjištěno, že množství vyrobené elektřiny v kontrolovaném období roku 2010 nebylo měřeno ani vypočteno z jiných údajů zjištěných měření v příslušném období, za které bylo fakturováno společností ČEZ jakožto provozovateli distribuční soustavy. Množství elektřiny uvedené na fakturách jako vyrobené ve fakturačním období 1 -6/2010 a fakturačním období 7-12/2010 bylo pro fakturaci stanoveno na základě Energetického posudku fotovoltaické výroby Drozdov 21, zpracovaného společností ENCO dne 15. 3. 2010; v tomto posudku je na základě dlouhodobých údajů o trvání slunečního svitu vypočtena teoretická hodnota zisku v kWh/m² a z ní je pak vypočtena výroba elektřiny, které by bylo možno v jednotlivých měsících roku dosáhnout.

V kontrolním protokolu je uvedeno, že žalobce porušil § 5 odst. 5 zákona o podpoře tím, že za období od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010 fakturoval zelený bonus za ostatní vlastní

spotřebu elektřiny vyrobené a spotřebované bez použití sítě provozovatele distribuční soustavy, aniž by množství jím vyrobené a spotřebované elektřiny bylo změřeno nebo vypočteno na základě údajů z měření v příslušném období, za které bylo fakturováno.

Ke zjištěním uvedeným v protokolu podal žalobce podal námitku. Rozhodnutím ředitelky územního inspektorátu ze dne 11. 1. 2012 byly námitky zamítnuty v plném rozsahu a kontrolní zjištění bylo potvrzeno.

Na základě kontroly zahájila Státní energetická inspekce správní řízení o uložení pokuty. Správní orgán považoval za jednoznačně prokázané, že žalobce spáchal správní delikt podle § 9 odst. 2 zákona o podpoře, neboť předal provozovateli regionální distribuční soustavy nepravdivé měřené nebo vypočtené údaje k fakturaci na úhradu zeleného bonusu. Správní orgán prvního stupně uložil v rozhodnutí č. 714002112 ze dne 27.2.2012 žalobci pokutu ve výši 5.000,- Kč.

O podaném odvolání žalobce rozhodl žalovaný jakožto odvolací správní orgán napadeným rozhodnutím ze dne 11.4.2012, v němž se plně ztotožnil s prvostupňovým rozhodnutím, neshledal žádná hmotněprávní ani procesní pochybení, a proto odvolání zamítl.

Námitky obsažené v žalobě neshledal soud úspěšnými z následujících důvodů:

V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že žalovaný i prvostupňový správní orgán nesprávně interpretovali § 5 odst. 5 zákona o podpoře, a na základě této nesprávné interpretace pak uložili žalobci nezákonnou pokutu.

Dané ustanovení uvádí, že „výrobce, který vyrábí elektřinu z obnovitelných zdrojů pro vlastní potřebu, je povinen předávat naměřené nebo vypočtené údaje o množství jím vyrobené elektřiny z obnovitelných zdrojů provozovateli regionální distribuční soustavy nebo provozovateli přenosové soustavy. Splněním této povinnosti vzniká tomuto výrobcí nárok na úhradu zeleného bonusu a na vydání záruky původu podle § 4 odst. 13.“ Z ustanovení plyne, že podmínkou pro získání zeleného bonusu je předání údajů o množství vyrobené elektřiny distributorovi, přičemž údaje musí být buď přímo naměřené, anebo vypočtené. Spornou otázkou mezi účastníky je interpretace slov „vypočtené údaje“, resp. zodpovězení otázky na základě jaké skutečnosti mohou být údaje vypočtené.

Způsob, jakým se údaje předávají distributorovi, je specifikován hned v následujícím 6 odstavci § 5 zákona o podpoře: „O uskutečněné výrobě a výkupu elektřiny z obnovitelných zdrojů předává její výrobce naměřené nebo vypočtené údaje podle jednotlivých druhů obnovitelných zdrojů příslušnému provozovateli regionální distribuční soustavy nebo provozovateli přenosové soustavy podle zvláštního právního předpisu.“ Vzhledem k systematice, podle které je toto ustanovení zařazeno do téhož paragrafu jako pravidlo pro získání zeleného bonusu z výroby pro vlastní potřebu, nelze souhlasit s žalobcem, že odstavec 6 se nevztahuje na výrobce, který elektřinu z obnovitelných zdrojů vyrábí pro vlastní potřebu. Naopak ze skutečnosti, že je 6 odstavec zařazen až za odstavec týkající se výroby pro vlastní potřebu, vyplývá, že se vztahuje na všechny výrobce bez ohledu na to, pro jaké účely elektřinu vyrábí, tedy i na výrobce, který vyrábí elektřinu pro vlastní potřebu.

Odkazovaným prováděcím předpisem je mimo jiné vyhláška č. [218/2001 Sb.](#), kterou se stanoví podrobnosti měření elektřiny a předávání technických údajů, ve znění pozdějších předpisů. Podstatnou je skutečnost, že tato vyhláška, která byla účinná v době rozhodné pro posuzovaný případ, stanoví podrobnosti zajišťování měření v přenosové soustavě a v distribučních soustavách včetně jeho vyhodnocování a předávání výsledků měření a dalších nezbytných informací pro zúčtování elektřiny a stanoví i podrobnosti způsobu předávání technických údajů ze smluv o dodávce elektřiny a naměřených a vyhodnocených údajů o skutečných dodávkách elektřiny. Vyhláška byla vydána k provedení energetického zákona, avšak zákon o podpoře na ni odkazuje také (odkaz na konci § 5 odst. 6). Vzhledem k existenci konkrétní vyhlášky, na níž explicitně odkazuje zákon o podpoře, nelze tak přisvědčit žalobci, že pro měření a výpočet elektrické energie pro vlastní potřebu neexistuje žádný právní předpis. Prvostupňový správní orgán i žalovaný tudíž nepochybili, když danou vyhlášku aplikovali.

Žalobce rovněž nesouhlasí se správními orgány, že skutečnými hodnotami elektřiny jsou hodnoty naměřené, popřípadě vypočtené na základě údajů z měření, popř. tvrdí, že vyhláška neřeší ani způsob výpočtu údajů. S tím zdejší soud nesouhlasí.

Žalovaný se námitkami s obdobným obsahem zabýval na str. 5 napadeného rozhodnutí, kde mj. uvedl, že „*Ve smyslu § 4 odst. 1 vyhlášky jsou skutečnými hodnotami elektřiny hodnoty naměřené, popřípadě vypočtené na základě údajů z měření. Skutečné hodnoty dodávek a odběrů elektřiny jsou vstupními údaji pro vyhodnocení odběru nebo dodávky elektřiny daného účastníka trhu.*“, což následně zopakoval, když dále uvedl, že „*Podle § 4 odst. 1 uvedené vyhlášky jsou skutečnými hodnotami dodávky změřené hodnoty. Vyhláškou daná možnost provedení výpočtu je však i tak vázána na údaje z měření.*“ a poté k námitce výpočtu provedeného dle názoru odvolatele uvedl, že „*v žádném případě však nelze chápat výpočet, tak jak je argumentováno v odvolání, tj. využití teoretických výpočtů založených na technických vlastnostech FV panelů včetně jejich provedení a statistických údajů trvání slunečního osvětlení.*“

Soud se s uvedenou argumentací ztotožňuje a dále dodává, že vyhláška v § 1, který definuje předmět úpravy, nehovoří sice výslovně o výpočtech údajů, avšak v následujících ustanoveních jsou již výpočty zmíněny jakožto způsob získání potřebných údajů. Vyhláška především upravuje měření elektrické energie. Dle ust. § 2 odst. 2 vyhlášky se měřením zjišťuje množství dodané nebo odebrané činné nebo jalové elektřiny a jeho časový průběh. V § 2 odst. 7 pak vyhláška specifikuje, v jakých měrných jednotkách jsou údaje z měření předávány mezi účastníky trhu. Kilowatt (kW), případně kilowatthodina (kWh) uvádí výkon stejnosměrného elektrického proudu (činná elektřina), zatímco kilovar (kVAr) a kilovarhodina (kVArh) udávají výkon jalové elektřiny.

V § 3 vyhláška upravuje způsob měření elektrické energie a v § 4 pak způsob vyhodnocování a předávání výsledků měření. Právě v § 4 vyhláška operuje s termínem „skutečné hodnoty elektřiny“, které jsou vstupními údaji pro vyhodnocení odběru nebo dodávky elektřiny daného účastníka trhu. Tyto hodnoty lze naměřit anebo vypočítat na základě údajů z měření, popřípadě je možné použít náhradní hodnoty po opravě chybných nebo po doplnění chybějících hodnot na základě dohody mezi dotčenými účastníky trhu s elektřinou. Náhradní hodnoty tedy lze použít pouze v případě chybných či chybějících hodnot, a to pouze na základě dohody mezi účastníky trhu. Alternativní možnosti získání údajů jsou tedy přípustné pouze v případě, kdy je měření naprosto vyloučeno nebo znemožněno. V každém jiném případě je nutné hodnoty přímo naměřit anebo vypočíst, ale výpočet musí být proveden z naměřených hodnot.

Možnost výpočtu údajů se tedy vztahuje pouze na situace, kdy měřicí přístroj nedodá hodnoty přímo v měrných jednotkách požadovaných vyhláškou (kW, kWh, kVAr, kVArh). V tom případě je třeba na základě matematických operací vyplývajících z fyzikálních zákonů převést naměřené hodnoty do požadovaných měrných jednotek. Vždy je však třeba použít skutečné údaje, které dodá měřicí zařízení, a teprve z nich vypočítat hodnoty v požadovaném formátu.

Tato úvaha je podpořena i účelem zákona o podpoře. Žádá-li výrobce podporu ve formě zeleného bonusu, musí dodat objektivní údaje potvrzující skutečné množství elektrické energie vyrobené z obnovitelných zdrojů, z nichž bude výše bonusu vypočítána. Jelikož je podpora vyplácena z veřejných zdrojů, je zcela ve veřejném zájmu a v zájmu zachování spravedlnosti a rovných podmínek pro všechny výrobce elektřiny z obnovitelných zdrojů, aby výše podpory co nej přesněji odpovídala výkonu. Jak již bylo řečeno výše, vyhláška v návaznosti na zákon o podpoře umožňuje alternativní způsob výpočtu, ale pouze pokud bylo měření neuskutečnitelné z důvodu technických závad anebo pokud měřicí přístroj vykázal objektivně chybné výsledky. Navíc je třeba se o dodání údajů z alternativního výpočtu dohodnout, výrobce je nemůže uvést na fakturu na základě jednostranného rozhodnutí.

V daném případě žalobce dodal distributorovi údaje získané na základě teoretického modelu, který uvádí pravděpodobné množství elektřiny, jež je možné v jednotlivých měsících danou elektrárnou vyrobit. Nikdy však výrobce nedoložil, proč nebylo možné provést přímé měření a ani se na tom s distributorem nedohodl. Výpočet na základě pravděpodobného výkonu elektrárny tak nelze považovat za průkazné údaje nutné k výpočtu zeleného bonusu, tak jak je požaduje zákon o podpoře.

Není správný ani názor žalobce, že žalovaný musí prokázat, že údaje poskytnuté výrobcem jsou nepřesné, případně provést výpočet, aby se zjistilo, jak velká je nepřesnost. Ze zákona plyne, že je povinností výrobce dodávat skutečné údaje z měření anebo vypočtené na základě měření. Prokázat správnost údajů tudíž musí výrobce, který žádá o zelený bonus, nikoli správní orgán. Není v možnostech správního orgánu, aby zjišťoval, kolik elektřiny výrobce skutečně vyrobil; správní orgán pouze kontroluje, zda výrobce dodal správné údaje.

Zdejší soud tedy uzavírá, že žalovaný nepochybil, když aplikoval vyhlášku č. 218/2001 Sb. a udělil žalobci pokutu za to, že neposkytl skutečné údaje o výrobě elektřiny.

Závěrem žalobce namítá, že žalovaný porušil zásadu zákazu zneužití správního uvážení obsaženou v § 2 odst. 2 správního řádu, když se neřídil gramatickým výkladem právního předpisu ani úmyslem zákonodárce.

Jak bylo uvedeno výše, žalovaný provedl správnou interpretaci § 5 odst. 5 a 6 zákona o podpoře v návaznosti na vyhlášku č. 218/2001 Sb. Gramatickým a systematickým výkladem dospěl žalovaný k závěru, že žalobce jakožto výrobce měl uvést skutečné údaje z měření anebo hodnoty vypočtené na základě údajů z měření. Tento závěr je podpořen i teleologickým výkladem, jelikož pro účely zákona o podpoře je nutné vykazovat přesné hodnoty vyrobené elektřiny, aby bylo možné zjistit přesnou výši zeleného bonusu. Tímto výkladem žalovaný nepřekročil pravomoci mu svěřené zákonem. Jeho postup tudíž zdejší soud považuje za správný.

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Pro úplnost soud uvádí k poukazu žalobce na přípis Energetického regulačního úřadu ze dne 4.1.2011, který žalobce připojil k žalobě, že označený úřad již v úvodu sám sdělil, že není příslušný k vydání závazného právního výkladu zákona o podpoře a vyjádřil v něm tak toliko svůj postoj k dané problematice vyúsťující v závěr o možné aplikaci § 5 odst. 5 zákona o podpoře s doporučením použití možného měřicího zařízení.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. ledna 2015

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.